

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 137:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykke nr. 111 om støtte til Irak tilbage fra Finansudvalget.

Af Ole Sohn (SF) m.fl.

(Fremsat 3/4 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes, det er beklageligt, at SF har valgt at holde den irakiske befolkning som en slags gidsler i deres partitaktiske spil. At SF på denne måde har forsinket, at man fra dansk side kan yde irakerne en hårdt tiltrængt nødhjælpsindsats, er derfor beklageligt.

Regeringen har fra første dag lagt vægt på, at Danmark skal stå ved sit internationale ansvar, ikke kun for gennemtvindingen af FN's Sikkerhedsråds resolutioner om afvæbning af Irak, men også gennem humanitær hjælp og støtte til genopbygningen af landet.

Det er et ansvar, som regeringen er fuldt besluttet på at leve op til. Uanset at Folketinget er delt i meningerne om nødvendigheden af den militære aktion på nuværende tidspunkt, er der vel næppe nogen, som håber, at afvæbningen af Irak skal mislykkes. Der er vel heller ikke nogen, der tvivler på, at Irak efter 20 års misregimente har brug for nødhjælp og genopbygningsbistand.

Derfor er jeg som sagt skuffet over, at et parti vælger at forsinke netop denne hjælp for at politisere herhjemme.

Videre frem venter der os et frit Irak under en overgangsregering, som skal forberede demokratiske valg, men vi står også med et Irak, der er misrøgtet af årtiers krig, udplyndring og magtmisbrug. Vi står med en tidligere rig oliestat, der er forvandlet til et fattigt udviklingsland.

Kl. 14.50

I første omgang er alene at give nødhjælp til den irakiske befolkning, sådan som SF foreslår, en kortsigtet og også en uværdig løsning. Irak er et land, der med en målrettet kombination af humanitær bistand og genopbygningsbistand forholdsvist hurtigt kan komme på benene igen. Her kan vi fra dansk side yde en indsats tidligt,

fleksibelt og innovativt på samme måde, som vi sidste år gjorde det i Afghanistan, hvor vi på præcis samme måde lagde op til på en og samme gang at bevilge dansk bistand til humanitær indsats og genopbygning, og vi gjorde det i et og samme aktstykke.

Nu vil SF så stille betingelser for at sige ja til hjælpen. I en situation, hvor der endnu ikke er truffet beslutning om organiseringen af genopbygningsindsatsen, betinger SF sig, at den skal ske under ledelse af FN fra første færd. Ellers får Irak ikke en krone.

Men hvad er det egentlig for en politik? Det er ikke en hjælpsom politik over for det irakiske folk, det er snarere en herskesyg politik over for det irakiske folk. At vi kun kan støtte genopbygningen af Irak, hvis det bliver et FN-protectorat, er det, hvad man mener? At vi ikke kan støtte genopbygningen af et frit Irak, styret af et suverænt, demokratisk ledet irakisk folk, er det det, der er meningen? At vi ikke kan komme i gang med genopbygningen samt rydde op efter Saddam Hussein, er det det, der er meningen?

Jamen hvorfor skal dette dog trækkes i langdrag, når det kan gøres hurtigt? Jeg tror, der er noget, der er gået galt i SF's iver efter politisk drilleri.

Det internationale samfund diskuterer i disse dage og i disse uger, hvordan genopbygningen af Irak skal tilrettelægges, hvordan vi sikrer den optimale sammenhæng mellem den humanitære indsats og genopbygningsindsatsen, og hvordan vi sikrer den mest effektive genopbygning i det bedst mulige samspil mellem koalitionen, FN og det irakiske folk.

Der er ikke kun én løsning på disse udfordringer, og regeringen lægger ikke op til forhåndsbetingelser. Vi har sagt, og jeg vil gerne understrege det på ny, at FN bør have en væsentlig rolle i denne proces. Men det er jo ikke sådan, at man derfor nødvendigvis kan regne med, at alting fra starten skal styres fra FN. Det regner FN faktisk heller ikke selv med; det er FN måske slet ikke indstillet på.

Vi har fra starten sagt, at den danske indsats skal være trestrengt: militær, humanitær og genopbygning. Vi vil så hurtigt som muligt sætte alt dette i værk. Hvad vi, efterhånden som udviklingen skrider frem, tror vil fungere, vil vi trække frem. Og vi vil trække frem, hvad der dermed er i det irakiske folks interesse. Det må jo være ledestjernen i vores overvejelser. Det er jo, hvad det drejer sig om.